

Doble culpabilitat

Vam guanyar o millor dit, va guanyar ell. Perquè jo no em sentia com una guanyadora, més aviat, tot el contrari. D'alguna manera, sabia que ell era culpable i jo l'havia ajudat a desfer-se d'aquella culpabilitat.

Tot va començar amb aquella trucada...

Ring Ring!

—Sí?

—Elisabeth? —va dir una veu jove d'home.

—Sí, sóc jo —vaig respondre.

—Sóc en Jude Evans. Necessit la seva ajuda.

L'amo de la veu es mostrava inquiet i nerviós.

—Senyor Evans, què ha passat? —vaig demanar.

—Estic ficat en un bon embolic! Podem veure'ns? —deia cada vegada més alterat.

—Sí, és clar. Quan li va bé?

—Com més aviat, millor.

—Ens veiem al meu despatx? —vaig suggerir.

—Estic a la comissaria —va dir ràpidament.

—En quinze minuts estic allà —vaig afirmar.

—Moltes gràcies.

Vaig penjar i em vaig quedar parada allà, enmig del carrer, durant uns segons. Després d'aquella trucada a les set del matí, hauria d'haver tingut por o estar nerviosa com a mínim, però no. Estava entusiasmada. Semblava un cas gros. Era el moment de demostrar a tothom que era una bona advocada i d'intentar rectificar la meva errada de l'any passat. Vaig agafar el cotxe i em vaig dirigir cap a la comissaria. Per sort no hi havia trànsit i vaig arribar en menys de quinze minuts.

La comissaria era enorme i hi havia policies per tot arreu fent tota mena de tasques; alguns corrien, altres redactaven diligències i, fins i tot, hi havia els qui arribaven acompanyats de delinqüents emmanillats. Vaig passar pel detector de metalls i em vaig dirigir cap a la zona d'atenció als ciutadans. Vaig preguntar per Jude Evans i vaig esperar només trenta segons abans que em portessin amb ell. Allò era un mal senyal. Esperar tan poc significava que estaven molt pendents d'aquell cas i, per tant, el meu client havia fet una de grossa. Em vaig reunir amb ell en una sala petita on només hi havia una taula de metall i tres cadires, també de metall. Una d'elles estava ocupada per Jude, que estava abatut sobre el seient. El jove portava una camisa blanca

amb els dos primers botons descordats i un vestit de color blau marí molt elegant. Malgrat el ben vestit que anava, els cabells rossos estaven remenats i els ulls verds es mostraven cansats. Probablement havia estat tota la nit de festa i l'havien detingut abans que pogués fer una becaina. Una de les altres dues cadires lliures segurament era per a mi i la tercera per al policia que ens interrogués. Em vaig asseure a aquella cadira.

—Gràcies per venir tan ràpidament —va dir Jude en veure'm.

—És el meu treball—vaig respondre jo.

Quan vaig veure que ell no tenia intenció d'iniciar la conversa i que un silenci incòmode estava començant a inundar la sala, li vaig dir:

—Senyor Evans, sóc aquí per ajudar-lo. Pot explicar-me tot el que ha passat?

El jove va baixar el cap com si se sentís avergonyit del que va fer. Després de pensar-ho uns segons, va contestar:

—Ha estat una errada. Jo no volia fer-li mal.

—Fer-li mal? De qui estam parlant? —vaig preguntar intrigada.

De sobte va aixecar el cap i els seus ulls verds es van clavar en mi. Amb la llum artificial que es despenia de la bombeta de la sala, vaig poder apreciar millor les seves faccions. Tenia la pell blanca i els seus llavis tenien un to rosat; el nas no era ni molt gran ni molt petit i les orelles tenien la mida perfecta. En definitiva, era un home bastant atractiu. Vaig recordar que només l'havia vist una vegada, feia uns quants mesos, quan m'havia trucat perquè fos la seva nova advocada. Des de llavors, no ens havíem tornat a veure, fins aquell moment.

—Li ho explicaré des del principi —va dir—. Ahir a la nit hi va haver una festa a casa d'un amic meu. Vam assistir aproximadament cinquanta o seixanta persones. Bé, la qüestió és que vaig conèixer una dona. Vam parlar, vam riure, vam ballar i després vam anar a un hotel perquè no volíem que la nit s'acabés. Ens ho vam passar genial o això era el que pensava jo... —va empassar saliva abans de continuar explicant—. Aquest matí, la dona ja no hi era a l'hotel i, poc després, va arribar la policia per detenir-me.

Es va callar de cop.

—Per què? —em vaig atrevir a preguntar.

—Rebecca, que és com es diu la dona, m'ha denunciat per violació —va explicar—. Però jo no l'he obligada a fer res que ella no volgués. Tenia el seu consentiment.

—D'acord. Els policies ja l'han interrogat?

—Sí.

—Què els ha explicat?

—El mateix que a vostè. També m'han demanat una mostra d'ADN. Els hi he donat, però els hi he dit que ja no contestaria més preguntes fins que arribés vostè.

—D'acord. Ara necessit que m'ho expliqui una altra vegada però amb més detalls.

El jove va assentir. D'aquesta manera, vaig escoltar la història novament. Després va entrar una agent de policia i ens va fer algunes preguntes. Jude va contestar la majoria, però no va tenir respostes per a algunes. Més tard vam parlar amb el fiscal. Era un home d'uns quaranta anys i es deia Shawn Stone. S'assemblava bastant al meu pare. Tenia els cabells negres i els ulls blaus i petits. Era alt i prim i anava molt ben vestit. Semblava un home amb molta experiència i força comprensiu. No obstant això, no vam arribar a cap acord. No vam estar ni deu minuts dialogant. El fiscal volia que el meu client assumís la culpa sense més i acceptés una condemna de set anys de presó. Li vaig dir que Evans era innocent i que el que havia passat aquella nit havia estat una errada, però no va voler ni escoltar-me. Així que aniríem a judici.

Vaig estar tota una setmana preparant els papers, les proves i els testimonis per avui. Havia arribat el dia. Volia guanyar i protegir el meu client. No volia que l'assumpte de feia un any es tornés a repetir.

Portava el meu millor vestit. Una jaqueta de lli de color granat sobre una camisa blanca i uns pantalons del mateix color que la jaqueta. Ho tenia tot ben preparat, havia repassat el cas unes cinquanta vegades, però no podia evitar estar una mica nerviosa. Vaig agafar aire i vaig entrar als jutjats. Em vaig trobar a Jude de seguida. Estava recolzat sobre la paret, al costat d'una enorme finestra. Ell també portava un vestit elegant, però el seu era gris obscur. A més, portava una corbata blava. Ens vam saludar i ens vam dirigir cap a la sala on s'anava a dur a terme el judici. Vam accedir i ens vam asseure al lloc que ens corresponia. Vaig deixar el meu maletí a la taula que tenia al davant i vaig començar a organitzar els papers. Jude estava assegut al meu costat. No semblava nerviós ni espantat, però estava seriós. No semblava l'home que havia parlat amb mi a la comissaria. Darrere de nosaltres hi havia els seients per al públic, alguns dels quals ja estaven ocupats; a la meua dreta es trobava la taula del fiscal i el jurat popular integrat per set homes i quatre dones; a l'esquerra de Jude estava la paret i davant de nosaltres es trobava la taula del jutge just al centre, la taula dels testimonis a un costat i la de la secretària de sala a l'altre. Lentament van comparèixer el fiscal, la policia, la víctima i més espectadors fins al moment en què va arribar l'hora. El fiscal va seure al seu lloc, però la víctima es va col·locar en un seient de públic.

La secretària de sala va prendre la paraula:

—Es posen en peu per rebre al senyor jutge? Gràcies.

Ens vam aixecar mentre entrava un home major, amb cabells blancs i arrugues marcades al seu rostre.

—Gràcies. Prenguin seient per favor —va dir dirigint-se a la seva butaca.

—Senyor jutge, tenim el cas de l'estat en contra de Jude Evans per violació. Demanem l'audiència guardar ordre i respecte. Gràcies —va explicar la secretària.

—En el dia i hora esmentats per l'encarregada de sala, es declara oberta la present audiència —va dir el jutge donant un cop de martell —Per part de la fiscalia, qui compareix?

—Llicenciat Shawn Stone, en representació de Rebecca Carter.

—Per part de la defensa qui ens acompanya? —va seguir preguntant el jutge.

Em vaig aixecar de la meva cadira per dir:

—La seva senyoria, la llicenciada Elisabeth Hawk, defensora particular del senyor Jude Evans.

—Gràcies. Començarem amb els al·legats d'obertura —va exposar el magistrat—. Senyor fiscal?

—Gràcies la seva senyoria. Avui present un cas que llastima la integritat d'una societat —va expressar Shawn aixecant-se del seient—. El dia 18 de maig, a les deu de la nit, es va celebrar una festa a casa del senyor Adam Woods. Després de la festa, la senyora Rebecca Carter en companyia del senyor Jude Evans, van anar a un hotel, a l'hotel Platina. Un cop allà, el senyor Evans va tenir relacions sexuals amb la senyora Carter, però sense el seu consentiment. Es tracta, per tant, d'una violació. Comprovarà que les mostres d'ADN coincideixen amb el de l'acusat. En aquest judici tindrà vostè, senyoria, l'oportunitat d'escoltar la senyora Rebecca Carter i altres testimonis que aportaran proves sòlides i vàlides.

Ens va dirigir una mirada ràpida i es va asseure.

—Defensa, el seu torn —va dir el jutge.

—Gràcies —vaig dir i em vaig aixecar per continuar—. Senyoria, el que hem escoltat és una versió alterada dels fets. És cert que el dia 18 de maig hi va haver una festa a la qual van assistir tant la senyora Rebecca Carter com el senyor Jude Evans. També és cert que els dos van anar a l'hotel Platina a passar la nit junts. Tampoc neguem que hagin tingut relacions sexuals, no obstant això, va ser de manera consentida. No hi va haver coacció per part del senyor Evans ni oposició per part de la senyora Carter. Al llarg del judici mostrarem que la fiscalia compta amb un cas feble construït sobre la base d'una confusió per part de la víctima. Confii que farà justícia i absoldrà al senyor Jude Evans del delicte del qual injustament se l'acusa. Gràcies.

Ara anava a començar la interpel·lació als testimonis. El primer era per part del fiscal i, per descomptat, va ser una agent de policia. La dona va pujar a l'estrada. La seva prova era que l'ADN trobat en el vestit de la víctima, coincidia amb el de Jude, però això no demostrava res, ja que reconeixíem que havien tingut sexe.

La segona testimoni del fiscal va ser Evelyn Raimon, la recepcionista de l'hotel. Segons Evelyn, a les quatre de la matinada, Rebecca va baixar les escales molt alterada i va sortir sense ni tan sols dirigir-li una mirada, com si estigués en xoc. La recepcionista li havia preguntat si es trobava bé, però ella no l'havia escoltada.

La següent va ser Rebecca Carter. Era una dona jove, d'ulls grisos i cabells llargs i negres. Portava bastant maquillatge, massa pel meu gust, però li quedava bé. Duia una samarreta i texans ajustats que realçaven el seu cos esvelt. Tenia una expressió trista i els seus ulls revelaven una sensació de por. Va pujar a l'estrada i va seure a la cadira evitant el contacte visual amb Jude. Shawn va començar a preguntar:

—Senyora Carter, pot explicar-nos què va passar la nit del 18 de maig?

La jove va assentir.

—Vaig anar amb una amiga meva a casa d'Adam Woods perquè celebrava una festa. Allà vaig conèixer Jude Evans. Ell es va acostar a mi i em va preguntar si volia ballar amb ell. Jo li vaig dir que sí. Així que vam ballar junts. Després vam beure unes copes i vam continuar ballant i parlant. A les dues, més o menys, ell em va preguntar si volia anar a l'hotel on s'allotjava. Al principi vaig dir que no, però ell va insistir i em va convèncer. No estava molt lluny, així que vam anar caminant. Vam entrar a la seva habitació i ens vam besar.

Va callar i Shawn va haver de demanar:

—Què va passar després?

Rebecca tenia els ulls plorosos però va continuar.

—Em va posar contra la paret i va començar a tocar-me. Li vaig dir que em deixés, però ell estava molt excitat i seguia. Després em va baixar les calces i va ficar el seu dit en la meva vagina —va donar un sospir—. A continuació em va portar al llit. Es va llevar els pantalons i va introduir el seu penis en la meva vagina. Jo estava paralizada. Volia anar-me'n però el meu cos no em responia. Ell em besava el coll i es fregava contra mi, cada vegada més i més fort, durant dues hores.

—Què va fer quan el senyor Evans es va cansar de vostè?

—Estava molt avergonyida, així que no vaig voler trucar a la meva amiga ni a cap familiar. Em vaig vestir i estava disposada a anar a casa quan de camí vaig veure la comissaria. Alguna cosa em va impulsar, vaig entrar i li vaig explicar a una policia el que havia passat.

—Que l'havien violada?

—Sí.

—Gràcies, senyora Carter.

Shawn es va asseure mentre jo m'aixecava.

—Bon dia, senyora Carter. Pot dir-nos a què es dedicava fins fa poc?

Ella va baixar el cap, molt avergonyida. Em sentia malament per ella, però havia de complir amb la meva obligació.

—Era prostituta —va dir a la fi.

—Així que si li paguen pel servei que està fent no es queixa, però si no posa una denúncia?

—Protest —va cridar Shawn.

—La retir —vaig dir ràpidament—. Li va molestar tenir sexe amb el senyor Evans?

Les llàgrimes estaven a la vora dels seus ulls.

—Sí, perquè jo no volia.

—Què és el que no volia? Sexe? Li va dir en algun moment que no volia sexe?

Les llàgrimes van caure.

—No, però li vaig dir que allà baix no —va dir i la seva veu va sonar plena de desesperació.

—Allà baix? És una expressió ambigua. Com el meu client podia saber que no volia sexe si vostè no ho deia?

—Protest —va cridar Shawn una altra vegada.

—Denegada —va dir el jutge.

—Jo... No podia parlar —va explicar Rebecca.

—El senyor Evans li va tapar la boca? —vaig preguntar.

—No —va contestar entre sanglots.

—Gràcies, no hi ha més preguntes.

Em vaig asseure. Rebecca estava destrossada. En els seus ulls es podia veure la desesperació, la ràbia i la tristesa que sentia. Aquelles llàgrimes no eren falses. Sentia molta pena per ella, però havia de defensar a Jude. No volia que li passés el que li va passar a un client meu per no haver-lo protegit bé. Per culpa meva, va haver de pagar una multa d'una quantitat considerable de doblers i, a causa d'això, es va quedar pobre i la seva dona i el seu fill li van abandonar. No volia que succeís de nou.

Ara era el meu torn. El meu primer testimoni va ser Adam Woods, que va explicar que a la festa tant Rebecca com Jude, es veien molt compenetrats, encara que això era una prova feble, ja que la pròpia Rebecca va dir que a la festa s'ho estava passant bé. Però, a més, Adam va dir que coneixia Jude des que anaven a primària i que no era capaç de fer mal a ningú. No obstant això, Shawn el va constringir i Adam va ficar la pota quan va dir que l'acusat era com un germà i que faria qualsevol cosa per ell.

El meu segon testimoni va ser la suposada amiga de Rebecca, perquè va testificar en contra seva. Taylor Granger va declarar que des d'un primer moment, la víctima va sentir atracció per Jude i que tothom sabia que si algú et proposava anar a un hotel, era per tenir sexe.

Amb Taylor vam acabar la ronda dels testimonis.

—Passam als al·legats finals —va dir el jutge—. Fiscal, el seu torn.

—Senyoria —va començar a manifestar Shawn ja en peu—, en aquest judici hem demostrat mitjançant els testimonis d'Evelyn Raimon, l'oficial Prescott i la mateixa Rebecca Carter que el senyor Jude Evans és culpable del delicte del qual se l'acusa. Va violar sense escrúpols la senyora Carter. Per aquesta raó, demanem que es condemni al senyor Evans. Gràcies.

—Advocada, el seu torn.

Em vaig posar dreta.

—La seva senyoria, com vaig esmentar en els al·legats d'obertura, la fiscalia compta amb un cas dèbil. No ha pogut demostrar que el senyor Jude Evans violés la senyora Rebecca Carter. Les proves d'ADN amb les que compta la policia són mostra d'un acte sexual que va ser consentit. A més, tant el senyor Adam Woods com la senyora Taylor Granger han declarat que la senyora Carter gaudia de l'acompanyament del meu defensat durant la festa. Per tant, li deman l'absolució de culpa del senyor Jude Evans. És tot, la seva senyoria. Gràcies.

—Gràcies lletrats. Agraesc tots els seus arguments —va expressar el jutge i es va dirigir cap al jurat popular—Membres del jurat, tenen ja un veredict?

—El tenim —va anunciar el portaveu, un home sud-americanà.

El jutge es va dirigir de nou cap a nosaltres i va dir:

—Posau-vos en peu l'acusat.

Em vaig aixecar juntament amb Jude.

—Pels càrrecs de violació en primer grau, quina és la seva decisió? —va demanar el magistrat.

—No culpable, senyoria —va respondre el portaveu.

—Pels càrrecs de mala conducta sexual, quina és la seva decisió?

—No culpable, senyoria.

—Membres del jurat, gràcies pel seu servei. S'aixeca la sessió —va concloure el jutge amb un cop de martell.

Una onada de veus va envair la sala. Algunes de satisfacció i d'altres d'indignació. Rebecca va esclatar en plors. Jude somreia. I jo, em sentia molt culpable. Això era molt pitjor que el que havia fet fa un any. Ara havia arruïnat la vida d'una innocent víctima. Tenia ganes de plorar, de cridar, d'anar a abraçar a Rebecca i dir-li que ho sentia. Però em vaig quedar parada. El meu cos no em responia. Vaig entendre, per un instant, però només per un instant, com es va sentir Rebecca quan l'estava violant.